

и съ кротки ясни очи, въ които свѣтѣше свѣтлинга-
те на Божията любовъ. Въ лицето му се четѣше не-
изказана благодѣ, и често виждаха нѣкаква ясна
чиста свѣтлина да го обикаля цѣлъ.

Следъ като отпразднуваха пасхата, Иосифъ и
Мария се върнаха назадъ за Назаретъ, безъ да за-
бележатъ, че Исусъ не е съ тѣхъ и мислѣха, че той
върви съ дружината напредъ. Надвечеръ, когато
отседнаха да нощуватъ, тѣ разбраха, че той не е
тамъ. Като си мислѣха, че пѣтува съ друга дру-
жина познати или роднини, родителитѣ му прекара-
ха деньтъ безгрижно, но когато се свечери и не го
виждаха никжде, дълбока мъка обзе душата имъ.
Где ще е останалъ Исусъ? — питаха се тревожно
Иосифъ и Мария, и сънъ ги не хвана цѣла нощъ.
На другия день, огрижени и наскърбени, Иосифъ и
Мария се върнаха обратно въ Иерусалимъ. Тамъ
търсиха Исуса у всички познати, разпитваха где кого
срещнатъ, но никой не можеше да имъ каже нѣщо
опредѣлено за него. Една жена имъ разказа, че
видѣла едно момче съ дълги свѣтли и кждрави коси,
което дѣлило хлѣба си между двама просеци. Друга
жена имъ разказа, че видѣла хубаво момче да на-
гледва болень и имъ посочи кжщата, дето живѣе бол-
никътъ. Мария бързо отиде въ тая кжща и отъ ду-
митѣ на домашнитѣ се убеди, че момчето наистина е
Исусъ; но кжде е отишълъ, болниятъ не знаеше.

Между това свечеряваше се, настѣпваше тъмна
нощъ. Убита отъ мъка, Мария не знаеше, где да
търси любимото си дете: не знаеше въ Иерусалимъ
ли е останалъ, или е отпѣтувалъ въ Назаретъ.

А времената бѣха тревожни. Често избухваха
възстания, и римлянитѣ усмиряваха съ огънь и мечъ
непокорнитѣ юдеи; въ горитѣ и по пѣтищата вил-